

Categoria juvenil

Pseudònim: Trina

Nom: Gal·la Bartomeu Devesa

El joc de la casa negra

No sé com hem arribat aquí. Soc jo... i les quatre amigues: la Laia, l'Emma, la Carla i la Núria. Al principi només semblava un joc, però ara tot és fosc i por.

El vent xiula entre els arbres com si hagués vist els nostres noms abans que nosaltres. La casa negra s'alça davant nostre, amb finestres tancades i ombres que es movien com mans que ens volien atrapar.

-No hauríem de ser aquí... -va xiuxiuejar l'Emma tremolant.
-Fem un joc -va dir la Núria, amb un somriure nerviós.

Només pujar, toca la porta del pis de dalt i torna. Quan vam entrar la porta es va tancar sola amb un criiiiiic que em va fer saltar el cor. L'aire feia olor de pols i de podrit. Cada pas que fèiem feia cruixir la fusta com si la casa es rigués de nosaltres. A dalt, el passadís era buit, només una porta oberta amb joguines escampades pel terra. Un osset de peluix assegut sobre una cadira ens mirava, com si ens conegués. A sobre, amb pintura negra, hi havia escrit: JOC. La porta es va tancar de cop. Silenci. Després, passes... moltes passes corrent darrere nostre. Intento cridar però no surten sons. No em puc moure.

-No estem soles... -va murmurar la Laia.
Al racó, una nena somreia. La cara era negra, només els ulls li brillaven.
-Si voleu marxar... heu de jugar amb mi -va xiuxiuejar i la seva rialla va omplir tota la casa.

Vam córrer, vam cridar, vam provar de sortir... però cada porta només ens retornava al mateix passadís. La casa respirava amb nosaltres, ens engolia, atrapant-nos sense fi.

Al pobles, diuen que a vegades es poden sentir cinc veus dins de la casa. Però només quatre hi vam entrar.

I el joc mai s'acaba.

pseudonim: TRINA

Categoria juvenil

Pseudònim: Carpe Diem

Nom: Roger Marjanedas Marín

Instants

Avui és un dels dies més importants de la meva vida. Porto una americana per a l'ocasió, guarnida amb una corbata ratllada, la mateixa que vaig dur al meu casament. Un rellotge adorna el meu canell i un parell de mocassins completen la vestimenta. Sempre he estat un home clàssic, però avui m'hauria agradat lluir quelcom diferent. Bé, al capdavant, tampoc soc jo qui ho ha escollit.

N'hi ha que em miren de reüll, d'altres que aparten la mirada; però, sens dubte, soc el centre d'atenció. Porto un ram de flors exuberant, triat per la meva dona, la persona que més he estimat. Se la sent sanglotar, a ella que sempre riu. Ara comprenc que avui una part d'ella mor amb mi, i jo romanc immòbil, sense poder-ho evitar.

Els meus nets s'entretenen amb un joc de taula, alleugerint l'ambient feixuc de la sala. Però quan la mare els veu, s'endú el taulell, i, d'aquesta manera, desapareix l'últim bri d'alegria que quedava.

Aquells que m'han estimat deixen anar un plor silenciós, sincer, carregat d'una pena que revela el pes que jo tenia en les seves vides. Ho fan davant d'un cos inert, que ja no té raó de ser.

Ara entenc que la vida no es mesura en grans moments, sinó en petites decisions: aquelles converses que podríem haver allargat, les persones que deixem escapar per orgull, o els "t'estimo" que no diem. Per què no expressem el que sentim mentre podem? Cal perdre algú per apreciar-lo?

Sembla que el dia mai hagi d'arribar; però en un sospir, tens l'alè de la mort al clatell, esperant impacient, sense deixar-te dir ni tan sols un adeu. Ara m'elevo, i el meu missatge final és que s'ha de viure. Viure no és respirar, és sentir cada instant com si fos l'últim.

Pseudònim: CARPE DIEM

Categoria juvenil

Pseudònim: Altair

Nom: Estefania Alexandra Modoran Tirizica

Deliri

Feia setmanes que l'esdeveniment s'anunciava; periodistes i canals de tot el món en proclamaven l'arribada. Sabia que el moment arribaria, però no n'havia previst la brutalitat.

Les vuit tocases; una claror enlluernadora, acompanyada dels primers sorolls de l'endemà d'una ensordidora nit en blanc, ho il·lumina tot. Els treballadors, vestits amb uniformes idèntics, caminen d'un costat a l'altre revisant que tot estigui a punt.

Dos quarts de nou. A l'altre costat de la frontera, la multitud s'amuntega. Veig tendes de campanya i rostres pàl·lids que han passat la nit al ras, vigilant les portes. Semblen refugiats d'una catàstrofe que encara no ha esclatat, esperant el senyal per assaltar les nostres reserves.

Les nou en punt; s'aixeca el reixat i el silenci s'esquerda. Comença el joc.

L'allau humana entra amb una fúria animal. No busquen refugi, busquen botí. Corren, s'empenyen i s'insulten, oblidant qualsevol rastre d'humanitat. A les nou i tres minuts, les meves companyes de fila ja han estat arrencades del seu lloc, carregades per mans frenètiques. A les nou i deu, el buit al meu voltant és desolador. El metall despul·lat de les lleixes és el testimoni mut del saqueig.

Finalment, un home s'atura davant meu. Té la mirada buida i la suor li recorre el front. Em palpa, em comprova amb l'ànsia de qui troba un tresor entre runes i m'arrenca de l'estanteria. M'encén per provar-me i el meu rostre de vidre s'il·lumina en alta definició, reflectint la seva pròpia bogeria. No és la fi del món, és Black Friday, i jo només una pantalla de cinquanta-cinc polzades que voldria estar apagada per no haver de veure mai més tal carnisseria.

Altair

1r Premi local categoria adults

Pseudònim: Marfull

Nom: Glòria Pérez Carol

Empat nocturn

No era tard, però ja havien acabat de sopar. A ella li agradava així: el menjar se li posava millor i la nit semblava més llarga. A la taula de roure, ja desparada, només hi quedaven quatre engrunes, que va deixar caure a terra amb un gest discret.

Ell es va aixecar a poc a poc. Quan feia fred, els genolls li cruixien, però mai no es queixava. Ella el mirava amb una tendresa antiga, d'anys compartits. A ella també li feien mal els ossos, sobretot els dits, que ja no obeïen com abans, però callava per no amoïnar-lo.

Es va ajupir amb esforç i va agafar una teia de la pila. La va posar damunt les brases amb una cura gairebé cerimonial. Amb la fogaina va remenar el foc fins que les flames es van alçar, com si cobressin vida. Va assentir, satisfet.

Ella va abocar la llet a l'olla. El foc va espetegar suaument mentre l'escalfava. Ell va allargar el braç i va agafar la pipa, el tabac i el misto. La llet, fumejant, va omplir dues tasses de ceràmica; hi va afegir una cullerada de mel de romaní a cadascuna. N'hi va acostar una. Ell li ho va agrair amb un somriure.

Del calaixet, en va treure una capsa de fusta. A dins, les fitxes de dòmino esperaven. Ell les va repartir amb destresa; ella li va tornar una mirada còmplice. Sempre havia estat més hàbil en el joc, però coneixia l'art discret de tancar la partida quan calia. Mai no comptaven els punts.

— Cinquanta anys junts i mai no guanya ningú... —va dir ella, negant amb el cap.

Ell va riure, mentre s'esforçava per aguantar la pipa amb els llavis.

— Tants? —va respondre, fingint sorpresa, mentre el fum dibuixava records en l'aire.

Marfull

1r Premi categoria adults

Pseudònim: Pere Calders

Nom: Margarita Camprubí Vendrell

Joc d'ous.

La vida és curta, però la glòria és eterna.

Francisco de Goya

Aquí descansa una dona jainista i vegana que mai va matar cap animal, resa la làpida d'Eugènia Benaurança. Les dones que van assistir a l'enterrament miraven l'escrit i se signaven, tot i saber que ella no era cristiana. Sota el nas, però, un somriure malintencionat. Entre murmuris explicaven a qui no n'era coneixedor que quan va morir, l'Eugènia duia a una mà una escombra i, a l'altra, un recollidor amb un escarabat que havia entrat a casa i que volia treure al pati. En sortir, havia ensopegat amb el graó de la porta i va rebotar amb la gandula plena de coixins pels gats forasters que, de l'ensurt, van sortir tots esperitats. En el retrocés, l'Eugènia, agafada a la pala perquè no caigués l'escarabat, va picar de cap contra la font de ferro colat on els ocells abeuraven. El que les veïnes no sabien és que l'escarabat, molt estressat, va poder sortir d'aquell artefacte volador i continuar el camí entre les margarides que alimentaven les abelles cridant: "Quin joc d'ous!"